

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.330 van 25 januari 1999
in de zaak A. 77.428/VII-16.405.**

In zake : 1. de v.z.w. INTER-ENVIRONNEMENT BRUXELLES,
2. de v.z.w. ASSOCIATION DE COMITÉS DE
QUARTIER UCLOIS (A.C.Q.U.),
3. Beatrice BAERT,
4. Jacques HIRSCHBUHLER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat I. LARMUSEAU,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157a

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. GILLIAMS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Goedheidsstraat 5-7.

tussenkomen partij :

de c.v. VLABRAVER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. INTER-ENVIRONNEMENT BRUXELLES, de v.z.w. ASSOCIATION DE COMITÉS DE QUARTIER UCLOIS (A.C.Q.U.), Beatrice BAERT en Jacques HIRSCHBUHLER op 6 februari 1998 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 21 november 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen het besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij aan de c.v. VLABRAVER de vergunning wordt verleend om te Drogenbos,

aan de Humaniteitslaan, een afvalverbrandingsinstallatie uit te baten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T.DE WAELE die, loco Advocaat I. LARMUSEAU verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaten H. GILLIAMS en L. VAN BEVER, die verschijnen voor de verwerende partij, en van Advocaten D. RYCKBOST, E. RYCKBOST en M. SENELLE, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Reeds voor het indienen van de kwestieuze vergunningsaanvraag zijn de milieu-effecten van een nieuwe verbrandingsinstallatie voor het Vlaams-Brabantse afval onderzocht in een milieu-effectrapport (verder MER) van december 1990.

In dat rapport worden vier mogelijke vestigingsplaatsen onderzocht, met name Grimbergen, Kessel-Lo, Drogenbos en Schelle (provincie Antwerpen).

Op 22 maart 1994 stelt de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting een "Ontwerp van globaal concept voor de oplossing van de afvalproblematiek in Vlaams-Brabant" voor.

Dit "ontwerp van globaal concept" wordt door de Vlaamse regering principieel goedgekeurd in haar vergadering van 7 december 1994.

In de goedgekeurde conceptnota wordt een globaal beeld gegeven van de huisvuilproblematiek in de provincie Vlaams-Brabant, waarbij specifiek de nadruk wordt gelegd op het gebrek aan huisvuilverwerkingsinfrastructuur in de provincie.

Met betrekking tot de verbranding van afval wordt in de nota het volgende toekomstbeeld geschetst :

"Wanneer alle voorliggende elementen - inzonderheid het preventiebeleid - worden uitgevoerd zal dit resulteren in een vermindering van de huisvuilafvalstroom dat alsnog moet verwijderd worden.

Deze reststroom of m.a.w. wat noch kan voorkomen, hergebruikt of gerecycleerd worden, zal verbrand worden in een verbrandingsinstallatie met rookgaswassing en energie-recuperatie. Daarbij moet de beste beschikbare technologie aangewend worden om de rookgaswassing optimaal te laten werken. De vliegassen zullen gestort worden op een klasse I-stortplaats buiten Vlaams-Brabant. De bodemassen zullen gerecycleerd worden.

Na evaluatie van de effecten van het opgezette voorkomingsbeleid, het gerealiseerde beleid rond hergebruik en in functie van de voortgang in de dossiers rond de verwezenlijking van de verwerkingsinfrastructuur m.b.t. de recyclage van de afvalstoffen, zal de feitelijke dimensionering alsmede een voorstel tot inplanting worden bepaald van deze verbrandingsoven.

Deze beslissing zal genomen worden ten laatste einde 1995, in samenspraak met de betrokken gemeentebesturen, de intercommunales gelegen in Vlaams-Brabant, de provincie Vlaams-Brabant en het Vlaamse Gewest.

Op dat ogenblik moet er een duidelijk zicht zijn op de effectiviteit van de preventie en het hergebruik e.d. op de restfractie.

Dit laat toe om na te gaan bij het nemen van de beslissing rond de verbrandingsoven in hoeverre de voorkomingsmaatregelen evenals de genomen maatregelen inzake hergebruik en recyclage effectief werden ingesteld én/of wat het uiteindelijk effect ervan is.

Aan de nieuwe provincie Vlaams-Brabant zal gevraagd worden een concreet voorstel te doen van inplantingsplaats en capaciteit vóór midden 1995."

1.2. Gevolg gevend aan de inhoud van bovenvermelde conceptnota, neemt de provincieraad van Vlaams-Brabant op 27 juni 1995 een beslissing waarbij "aan de Vlaamse regering (wordt) voorgesteld om voor de te bouwen afvalverbrandingsinstallatie een capaciteit te voorzien van 260.000 ton en deze in te planten te Drogenbos op de gronden gelegen naast de steg-electriciteitscentrale, kadaster Sectie A, nrs. 17t en 138m".

1.3. Op 13 november 1995 wordt de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

"VLAAMS-BRABANTSE AFVALVERWERKING EN ENERGIERECUPERATIE" (afgekort als VLABRAVER) opgericht. Deze vennootschap stelt zich luidens artikel 3 van de gecoördineerde statuten tot doel :

- "- het nemen van initiatieven en het ontwikkelen van voorstellen gesitueerd binnen het kader van het door de Vlaamse Overheid goedgekeurde Afvalstoffenplan en van de besluiten van de Provincieraad van Vlaams-Brabant over het beleid inzake de afvalstoffen, op het vlak van de eindverwerking van huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, die inzake aard en samenstelling vergelijkbaar zijn met de huishoudelijke afvalstoffen, welke, na preventie, redelijkerwijze niet kunnen gerecupereerd worden of niet in aanmerking komen voor materiaalrecuperatie, en de residu's welke overblijven na de eindverwerking van deze afvalstoffen;
- het opzetten van alle voorbereidende activiteiten die in eerste orde de vennoten en eventueel bijkomende vennoten de mogelijkheid moeten verlenen om op termijn te kunnen overgaan tot de bouw en de exploitatie van een nieuwe afvalverbrandingsoven met energierecuperatie in Vlaams-Brabant."

Volgens de beschikbare gegevens telt de c.v. VLABRAVER thans zes vennoten : de provincie Vlaams-Brabant, de Vlaamse Milieuholding/VLAR n.v., de OVAM, WATCO Vlaanderen, de intercommunales INTERLEUVEN en HAVILAND. In een latere fase zouden ook nog andere intercommunales en gemeenten tot de vennootschap kunnen toetreden.

1.4. Kort na de oprichting van de c.v. VLABRAVER wordt een aanvang genomen met het opstellen van het MER met het oog op het indienen van de milieuvergunningsaanvraag die heeft geleid tot het thans bestreden besluit.

Op 15 december 1995 verklaart AMINAL, cel MER, zich akkoord met het door de c.v. VLABRAVER voorgestelde college van deskundigen. Als coördinator van het college van deskundigen wordt L. VAN MIDDEL aangewezen.

De startvergadering is gehouden op 10 mei 1996.

Enkele maanden later, op 5 augustus 1996, sluit de c.v. VLABRAVER een overeenkomst met het

studiebureau INTER-ECO voor het opstellen en het begeleiden van de milieuvergunningsaanvraag voor de verbrandingsoven.

1.5. Intussen werd de onteigeningsprocedure gestart voor de verwerving van de voor de verbrandingsinstallatie noodzakelijke gronden.

Bij besluit van 31 mei 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling werd OVAM gemachtigd tot onteigening ten algemene nutte over te gaan van verschillende percelen gelegen op het grondgebied van de gemeente Drogenbos en van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw.

In dit besluit wordt onder meer overwogen dat "de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 15 juni 1995 de principiële beslissing genomen heeft om de site Drogenbos als de meest geschikte locatie voor de vestiging van de voor Vlaams-Brabant noodzakelijke verbrandingsinstallatie aan te bevelen en dat dit standpunt op 28 juni 1995 door de Provincieraad van Vlaams-Brabant bekrachtigd werd".

Op 8 november 1996 verklaart OVAM dat deze gronden na een eventuele onteigening, volgens een nog nader te bepalen modaliteit, ter beschikking zullen worden gesteld van de exploitant van de verbrandingsinstallatie. Volgens de tussenkomenende partij zijn de gronden voor de vestiging van de verbrandingsoven uiteindelijk in der minne verworven.

1.6. Het milieu-effectrapport wordt door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer conform verklaard op 4 oktober 1996.

1.7. Op 13 december 1996 dient W. POOT, in zijn hoedanigheid van bestuurder van de c.v. VLABRAVER, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe verbrandingsinstallatie met

energierecuperatie met een thermische capaciteit van 97 MW, gelegen te Drogenbos en te Sint-Pieters-Leeuw.

De vergunningsaanvraag omvat in concreto volgende onderdelen :

- "- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen, met een thermische capaciteit van 97 MW (wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar);
- de opslag en verbranding van, met energiewinning en met terugwinning van :
 - * niet gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen;
 - * niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen;
 - * vast, niet-risicohoudend medisch afval;
 - * andere niet gevaarlijke afvalstoffen.
- een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van het lozen van effluentwater voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater met een maximumdebiet van resp. 0,5 m³/uur, 6 m³/dag en 2.200 m³/jaar;
- 6 transformatoren van resp. 2 x 300 kVA, 3 x 2.500 kVA en 1 x 25.000 kVA;
- vast opgestelde batterijen, waarvan het produkt van de capaciteit, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, 18.900 ah x V bedraagt;
- een al dan niet overdekte ruimte waarin 5 autovoertuigen, andere dan personenwagens, gestald worden;
- een airconditioningsinstallatie, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 30 kW;
- 10 compressoren, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 253 kW;
- een opslagplaats voor samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing gehouden gassen, in verplaatsbare recipiënten, met een gezamenlijk waterinhaltsvermogen van 1.500 liter;
- opslagplaatsen van oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, met een totaal inholdsvermogen van 485.000 kg;
- een bovengrondse opslag van 20.000 l diesel;
- een opslag van 10.000 l olie, verdeeld over 25 vaten van 200 l motorolie en 25 vaten van 200 l afvalolie;
- een verdeelinstallatie bestaande uit 1 dieselpomp;
- een laboratorium waarbij geen gevaarlijke stoffen worden geloosd;
- een inrichting voor het mechanisch behandelen van metalen, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 28,5 kW;
- vast opgestelde motoren met een nominaal vermogen van 200 kW;

- 2 stoomgeneratoren, andere dan lagedruk stoomgeneratoren, met elk een waterinhoud van 13.500 l;
- 3 stoomvaten, met inbegrip van warmtewisselaars waarvan de primaire ruimte als stoomvat wordt beschouwd, met een waterinhoud van 2 x 500 l en 1 x 44.000 l;
- 1 stoomturbine inclusief alternator met een vermogen van 25 MW".

Op de brief waarmee de vergunningsaanvraag wordt ingediend, staat vermeld dat "toelichtingen omtrent het dossier tevens bekomen (kunnen) worden bij de opsteller ervan : INTER-ECO b.v.b.a., Dhr. Luc VAN MIDDEL, Fr. Verbeekstraat 233, 3090 Overijse".

De milieuvergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 23 december 1996.

1.8. Op dezelfde dag wordt de minister-president van de Brusselse regering schriftelijk in kennis gesteld van de ingediende milieuvergunningsaanvraag. Deze brief, die namens de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant ondertekend is door de gemachtigde ambtenaar, luidt als volgt :

"Ik verwijst naar het samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten.

Als bijlage gaat een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag ingediend door VLABRAVER C.V., Diestsesteenweg 52 te 3010 Leuven voor de exploitatie van een verbrandingsoven voor de verbranding met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW.

De betreffende inrichting is M.E.R.-plichtig en de behandelingsprocedure is voorgescheven door het VLAREM, titel I. De heer Burgemeester van en te DROGENBOS is d.d. 23/12/1996 verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren. Waarschijnlijk zal dat onderzoek plaatsvinden tijdens de maand januari, de juiste periode, die 30 dagen zal duren, kan worden medegedeeld door de heer Burgemeester van en te Drogenbos. In de procedure is ook een informatievergadering voorzien.

De uitspraak door de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant is normaal (=zonder eventueel uitstel) voorzien uiterlijk op 23/4/1997".

1.9. Op dezelfde dag wordt de burgemeester van de gemeente Drogenbos verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren over de vergunningsaanvraag. Dit wordt uiteindelijk georganiseerd van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997.

Op 14 april 1997 heeft te Drogenbos een openbare informatievergadering plaatsgevonden.

1.10. Op 27 maart 1997 verstuurt de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling aan zijn Brusselse collega een brief met de volgende inhoud :

"Volgens de gegevens waarover ik beschik, werd door de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams Brabant aan uw regering op 23 december 1996 per aangetekend schrijven een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag (inclusief het milieueffectrapport) overgemaakt. In het begeleidend schrijven werd melding gemaakt van het verzoek aan de burgemeester van Drogenbos om een openbaar onderzoek en een informatievergadering te organiseren. De juiste periode van het openbaar onderzoek zou meegedeeld worden door de burgemeester van Drogenbos.

Bij aangetekend schrijven van 24 maart 1996 werd uw regering door de gemeente Drogenbos op de hoogte gesteld van het feit dat het openbaar onderzoek loopt van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997 en dat de informatievergadering doorgaat op 14 april 1997 om 19u30.

Ik ben dus van mening dat voldaan werd aan de bepalingen van de artikelen 4 en 5 van het samenwerkingsakkoord. Het uitstellen van het openbaar onderzoek is derhalve niet aangewezen. Ik wil hierbij ook uw aandacht vestigen op het vierde lid van artikel 5 van het samenwerkingsakkoord dat bepaalt dat een verlenging van de duur van het openbaar onderzoek niet mogelijk is.

Indien uw regering buiten de termijn van het openbaar onderzoek nog een standpunt zou formuleren, ben ik evenwel bereid, gelet op het principe van goede nabuurschap tussen onze gewesten, om dit standpunt onmiddellijk na ontvangst aan de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant over te maken en de Bestendige Deputatie te verzoeken bij de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag, indien mogelijk, uw standpunt in rekening te brengen. Hierbij wil ik er de aandacht op vestigen dat conform de bepalingen van titel I van het VLAREM de Bestendige Deputatie uiterlijk op 23 april 1997 een uitspraak moet doen over de milieuvergunningsaanvraag. Deze termijn kan met een periode van maximaal twee maanden verlengd worden. (....)".

1.11. Tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag worden 1.612 petitie's, 33.712 schriftelijke en 8 mondelinge bezwaren en opmerkingen ingediend.

1.12. Met een besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt de gevraagde vergunning verleend.

Naast de toepasselijke algemene en sectorale voorwaarden van Vlarem II worden in het vergunningsbesluit de volgende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden opgelegd :

"Artikel 1 : aspect lucht

- a) De volgende parameters dienen ter controle van de verbranding per ovenlijn continu aan de uitgang van de oven gemeten te worden : O_2 , CO en temperatuur;
- b) De volgende parameters dienen per ovenlijn continu in de schouw gemeten te worden : stof, HCl, SO_2 , NO_x , CO, O_2 , vochtgehalte, temperatuur en rookgasdebiet;
- c) De volgende parameters dienen per ovenlijn periodiek gemeten te worden in de schouw (om de 6 maanden): HF, zware metalen, gas- en dampvormige organische verbindingen;
- d) Dioxinen en furanen dienen minimum eenmaal per zes maanden en per ovenlijn gemeten te worden;
- e) Het gloeiverlies van de slakken dient om de zes maand gemeten te worden;
- f) Gedurende de eerste twaalf maanden na de in bedrijfstelling dienen de parameters vermeld onder c) en d) gemeten te worden om de twee maanden.

Artikel 2 : aspect bodem

- a) Het concept van de uit te voeren constructiewerken dient derwijze te zijn dat de grondbalans van ontgravingen en aanvullingen in evenwicht is. De verontreinigde gronden kunnen worden verwerkt op de site, en moeten geïsoleerd worden van de omgeving. Dit gedeelte van de grondwerken moet begeleid worden (ontwerp en uitvoering) door een erkend bodemsaneringsdeskundige;
- b) In het bijzonder bestek dat de aanneming van de werken zal regelen, dienen met betrekking tot het voorkomen van bodemvervuiling door bouwchemicaliën en koolwaterstoffen de nodige maatregelen te worden opgenomen.

Artikel 3 : aspect geluid

- a) Inkapselen van de ventilatoren (reductie van de geluidsbelasting binnen in het gebouw);

b) Isoleren van het aanzuig- en perskanaal (idem reductie binnen in het gebouw);
c) Aanbrengen van een geluiddemper aan de uitblaas-zijde;

d) Isoleren van de schouwmantel door gebruik te maken van een dubbelwandige constructie in staal;

Artikel 4 : aspect verkeer

a) De aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten dient derwijze te worden georganiseerd dat minimum 50% (gewicht) wordt aan- en afgevoerd per schip.

b) De aanvoer met ophaalwagens uit de gemeenten van het Pajottenland moet zoveel mogelijk via N285 naar N8 via Dilbeek op Ring of naar N28 langs Halle - N203 - ring Zuid worden georganiseerd.

c) Bovengeschiedt aan het bepaalde onder b) dient de exploitant, in overleg met de betrokken gemeentebesturen, een geschikte aanvoerroute uit te stippelen. Binnen de twaalf maanden na datum van onderhavig besluit dient de vergunningverlenende overheid in kennis gesteld te worden van de resultaten van dit overleg.

Artikel 5

In de inrichting mogen uitsluitend afvalstoffen worden aanvaard die niet op een andere, hoogwaardiger wijze nuttig kunnen worden toegepast.

Onder "hoogwaardiger" wordt hier verstaan de nuttige toepassing R1 tot R8 overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 27 april 1994 houdende nadere omschrijving van de begrippen verwijdering en nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 6

De aanvaarding van niet risicohoudend medisch afval en andere niet gevaarlijke afvalstoffen is slechts toegelaten in zoverre hierdoor de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen niet in het gedrang wordt gebracht.

Artikel 7

De aanvaarding van andere niet gevaarlijke afvalstoffen is, per afvalsoort onderworpen aan de voorafgaandelijke goedkeuring van OVAM (afdeling Sturing Afvalstromen)".

1.13. Tegen dit besluit van de bestendige deputatie worden bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling 1.191 beroepen ingediend.

1.14. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht :

a. De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 31 juli 1997 een gunstig advies dat zowel betrekking

heeft op de lozing van afvalwater als op het aspect luchtverontreiniging.

b. De administratie gezondheidszorg, hygiëne en gezondheidsinspectie, brengt op 4 september 1997 een ongunstig advies uit. Deze ongunstige beoordeling is gesteund op overwegingen aangaande het verkeer -de aan- en afvoerwegen zouden hun maximale capaciteit bereikt hebben- en aangaande de toename van de immissies van fijn stof, cadmium, stikstofdioxide en dioxines.

c. Door AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, wordt op 17 september 1997 een principieel gunstig advies uitgebracht. In dit advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een industriegebied en dat "de oven wordt ingeplant in een grootschalige industriële omgeving met goede verkeersontsluiting".

d. AMINAL, hoofdbestuur milieuvergunningen, adviseert op 18 september 1997 om het beroepen besluit te bevestigen, mits de door de bestendige deputatie opgelegde bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden als volgt worden gewijzigd :

- de aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten per schip zouden verhoogd moeten worden van 50 tot 70% van het aan- en afgevoerde gewicht;
- de na te leven emissiegrenswaarden zouden deze moeten zijn die gelden voor installaties met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur (artikel 5.2.3.3.4, § 2 van Vlarem II, dit zijn strengere grenswaarden dan de voorheen opgelegde grenswaarden).

e. Door OVAM worden in het kader van de beroepsprocedure in totaal 3 gunstige adviezen verleend,

respectievelijk op 25 juli 1997, 11 augustus 1997 en 19 augustus 1997.

In die adviezen stelt OVAM, beknopt samengevat, dat de nieuwe verbrandingsoven geen overcapaciteit zal doen ontstaan, dat het concept voldoet aan de "Best Beschikbare Techniek", dat de emissiegrenswaarden kunnen gehaald worden en dat "de keuze van de inplantingsplaats in feite buiten het beoordelingskader valt van de milieuvergunningsaanvraag" omdat de inplantingsplaats "gekozen (werd) door de provincieraad van de provincie Vlaams-Brabant dd. 27.06.1995".

f. De gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent op 19 september 1997 een gunstig advies. In dat advies worden de wijzigingen van de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden, voorgesteld in het advies van AMINAL, overgenomen.

De c.v. VLABRAVER werd gehoord tijdens de vergadering van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Bij die gelegenheid heeft de vergunningsaanvrager een toelichtende nota overhandigd die ertoe strekt de bezwaren van de beroepsindieners te weerleggen.

1.15. In de periode van 20 juni 1997 tot 14 november 1997, d.w.z. praktisch gedurende de ganse beroepsprocedure, blijkt politiek en technisch overleg te hebben plaatsgevonden tussen het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest over een mogelijke samenwerking met betrekking tot de verbranding van huishoudelijk afval. Dit overleg heeft blijkbaar niet geleid tot concrete resultaten.

1.16. Met een besluit van 21 november 1997 doet de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling uitspraak over de ingestelde administratieve beroepen.

In hoofddorde bevestigt dit besluit het beroepen besluit. Daarnaast worden aan het beroepen besluit een aantal wijzigingen aangebracht :

- de toegestane verwerkingscapaciteit wordt vastgesteld op 200.000 ton afvalstoffen per kalenderjaar;
- de emissiegrenswaarden worden verstrengd, in die zin dat de grenswaarden van artikel 5.2.3.3.4..2° van Vlarem II opgelegd worden, behalve wat betreft de parameter NO_x waarvoor een emissiegrenswaarde wordt vastgesteld van 70 mg/m³ uitgedrukt als NO₂.

Het beschikkend gedeelte van het besluit wordt voorafgegaan door een circa 33 pagina's bestrijvende motivering;

2. Rechtspleging

Overwegende dat de c.v. VLABRAVER, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, met een verzoekschrift van 27 februari 1998 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat op dit verzoek kan worden ingegaan;

3. Ontvankelijkheid

Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partij opwerpen dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

4. Ten gronde : de ernst van de middelen

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten o.m. onder de voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden;

Overwegende, wat alle middelen betreft, dat bij de Raad van State tegen het bestreden besluit liefst 24 vorderingen tot schorsing zijn ingesteld, dat daarbij tientallen verschillende middelen en/of middelonderdelen, over honderden pagina's, worden opgeworpen; dat voorliggende vordering niet minder dan elf middelen bevat die de verzoekende partijen alle als ernstig bestempelen; dat de Raad van State in een kort geding alleen kan en mag onderzoeken of die middel(onderdel)en op het eerste gezicht gegrond lijken; dat de Raad zich dan ook noodgedwongen moet beperken tot een prima facie-onderzoek van de middelen zoals ze zich in een eerste lezing tot hun essentie laten herleiden, zonder noodzakelijk ieder argument afzonderlijk te beantwoorden;

4.1. Overwegende dat het eerste middel derwijze is geformuleerd dat het niet vatbaar is voor een prima facie-onderzoek; dat het onontvankelijk, minstens niet ernstig is;

4.2.1. Overwegende dat het tweede middel is :

"genomen uit de schending van artikel 52, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning en uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek uit de schending van de materiële motiveringsplicht juncto de schending van artikel 7 § 5 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985.

doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit het bezwaar van de beroepsindieners met betrekking tot het feit dat de coördinator van het milieueffectrapport, met name de Heer Luc VAN MIDDEL, tevens de milieuvergunningsaanvraag heeft opgesteld, onder opgave van de volgende redenen terzijde schuift :

'Wat de verwijzing naar een schending van het artikel 7, § 5 van het milieuvergunningsdecreet betreft, kan worden aangestipt dat het MER volledig met inachtnaam van deze decretale bepalingen is opgesteld; de milieuvergunningsaanvraag is overigens ingediend door de Heer Willy POOT, bestuurder, terwijl de coördinator van het MER de Heer Luc VAN MIDDEL is'

terwijl deze redenen niet draagkrachtig zijn, want feitelijk onaanvaardbaar, nu het feit dat de milieuvergunningsaanvraag door de Heer Willy POOT werd ingediend niets afdoet aan het feit dat het wel degelijk de Heer Luc VAN MIDDEL was die - binnen de b.v.b.a. INTER-ECO - de vergunningsaanvraag heeft opgesteld (zie brief dd. 21 november 1996 waarbij de milieuvergunningsaanvraag aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant werd overgemaakt, met de uitdrukkelijke mededeling : 'Toelichtingen omtrent het dossier kunnen tevens bekomen worden bij de opsteller ervan : INTER-ECO b.v.b.a., Dhr. Luc VAN MIDDEL, Fr. Verbeekstraat 233, 3090 OVERIJSE'),

en terwijl de ratio legis van artikel 7, § 5 van het Milieuvergunningsdecreet erin bestaat zowel aan particulieren als aan de overheid objectieve en volledige informatie te verschaffen, om toe te laten dat met volledige kennis van zaken wordt geoordeeld over het effect van een bepaald project op het leefmilieu en het om die reden dus noodzakelijk is dat alle leden van het deskundigencollege belast met het opstellen van het milieueffectrapport onpartijdig en objectief zijn (zie in dat verband ook R.v.St., S.O.S. PAYS MOSAN, nr. 44.022, 15 september 1993)".

4.2.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

4.2.2. Artikel 7, § 5, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"Het milieu-effectrapport en het veiligheidsrapport worden opgesteld op initiatief en op kosten van de aanvrager, door een college van deskundigen van verschillende disciplines te bepalen door de Vlaamse Regering. Deze bepaalt eveneens de wijze waarop de door haar gekende informatie over het leefmilieu ter

beschikking wordt gesteld van het college van deskundigen";

Deze bepaling lijkt geen onpartijdigheidsplicht in hoofde van voornoemde personen in te houden.

De enige verplichting die uit deze decreetbepaling lijkt te kunnen afgeleid worden is deze van deskundigheid.

Het middel betwist deze deskundigheid als dusdanig niet.

4.2.2.2. Het middel bevat geen enkel argument ter ondersteuning van de bewering dat in casu het "onpartijdigheidsbeginsel" zou gelden, laat staan geschonden zou zijn.

4.2.2.3. Ook artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (het MER-besluit) lijkt geen elementen te bevatten die wijzen op enige "onpartijdigheidsplicht".

4.2.2.4. De door de verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak en rechtsleer zijn in dit verband irrelevant en derhalve niet dienstig, vermits ze betrekking hebben op de regelgeving geldend in het Waalse Gewest, alwaar de plicht tot onafhankelijkheid is opgelegd door artikel 21 van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 31 oktober 1991 tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waalse Gewest.

4.2.2.5. Uit het bovenstaande volgt dat de wijze waarop de vergunningverlenende overheid de bezwaren gesteund op de miskennis van de "plicht tot onpartijdigheid" heeft beantwoord niet relevant is;

4.3.1. Overwegende dat het derde middel wordt :

"genomen uit de schending van artikel 52, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning en uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek uit de schending van de materiële motiveringsplicht juncto de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de schending van het administratief onpartijdigheidsbeginsel, uit de schending van artikel 20, § 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning en uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit het bezwaar van de beroepsindieners met betrekking tot het feit dat het besluit dd. 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant werd genomen in aanwezigheid van drie bestendig gedeputeerden, met name in aanwezigheid van de Heren Jan ANTHOONS, Cyrille VAN MELLAERT en Herman VAN AUTGAERDEN, die allen bestuurders zijn van de c.v. VLABRAVER, en op basis van het verslag van de bestendig gedeputeerde Cyrille VAN MELLAERT, die voorzitter is van de raad van bestuur van de c.v. VLABRAVER, en die de belangen van deze vennootschap verdedigde tijdens de informatievergaderingen die overeenkomstig artikel 18 VLAREM I werden georganiseerd, onder opgave van de volgende redenen terzijde schuift :

'wat mogelijke belangenvermenging betreft, kan nog worden aangestipt dat in het milieuvergunningsdecreet, artikel 9, is voorzien dat de Bestendige Deputatie van de provincieraad uitspraak doet over alle vergunningsaanvragen van inrichtingen van openbare besturen of een door hen opgerichte instelling, ongeacht de klasse; dit impliceert dat de Bestendige Deputatie van de provincieraad ook moet beslissen over aanvragen van het Provinciebestuur zelf, of van inrichtingen waarin het provinciebestuur één van de participanten is; deze situatie is dus duidelijk conform de wetgeving ter zake'

terwijl deze redenen niet draagkrachtig zijn, want feitelijk en rechtens onaanvaardbaar,

1° nu luidens een vaste rechtspraak het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk niemand tegelijk rechter en partij kan zijn ('nemo iudex in causa sua'), ook toepasselijk is op het actief bestuur,

2° nu artikel 9, § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, ingevoegd bij decreet van 22 december 1993, op dit algemeen rechtsbeginsel een eng te interpreteren

uitzondering uitmaakt, die als enige bedoeling heeft de Vlaamse regering van een heel pakket overheidsdossiers te ontlasten (zie Memorie van Toelichting, Gedr. St., Vl. R., 1993-94, nr. 415/1, 17-18 : de rechter-partij-situatie wordt in casu niet problematisch geacht, nu de provincie minder inrichtingen zou hebben dan het Gewest en het administratief beroep misbruiken zou kunnen rechtzetten),

3° nu de inhoud van artikel 9, § 2 van het Milieuvergunningsdecreet niet kan worden geëxtrapoleerd op de voorliggende situatie, gelet op het feit dat de c.v. VLABRAVER geen openbaar bestuur is noch een instelling opgericht door een openbaar bestuur, en bijgevolg het adagium 'nemo iudex in causa sua' onverkort van toepassing is,

4° nu door de Vlaamse minister niet kon worden miskend dat de mening van de drie bestendig gedeputeerden, bestuurders resp. voorzitter van de raad van bestuur van de c.v. VLABRAVER, die het project zelfs publiek hebben verdedigd, a priori reeds vastlag en van hen niet meer kon worden verwacht dat zij nog met volledige objectiviteit over de vergunningsaanvraag zouden oordelen, zodat zij zich van deelname aan het besluitvormingsproces dienden te onthouden,

5° nu door de Vlaamse minister niet kon worden miskend dat in casu minstens een schijn van partijdigheid voorhanden was, en dat deze de wettigheid van een administratieve rechtshandeling evenzeer aantast als de bewezen partijdigheid (justice should not only be done, but should also be seen to be done; cf. bv. R.v.St., THYS, nr. 26.116, 28 januari 1986; R.v.St., BUYLE, nr. 35.924, 4 december 1990; R.v.St., VAN STEENBERGE, nr. 39.098, 30 maart 1992; R.v.St., REYNIERS, nr. 39.156; 3 april 1992).

en doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit nalaat het bezwaar van de beroepsindieners te beantwoorden met betrekking tot het advies van de OVAM, dat enerzijds, gelet op de inhoud van artikel 20, § 4 VLAREM I, niet vereist was, en waaraan anderzijds de Heren Frank PARENT, Wilfried DE NIJS en Peter VAN ACKER, ambtenaren van de OVAM en tevens bestuurders van de c.v. VLABRAVER, gebeurlijk deelnamen,

terwijl de uitspraak over een administratief beroep tegen een milieuvergunningsbesluit een gemotiveerde beslissing dient te omvatten over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld,

en doordat de Vlaamse minister zich in zijn beslissingsproces andermaal baseert op een advies van de OVAM, waarvan andermaal niet met zekerheid kan worden uitgemaakt of de Heren Frank PARENT, Wilfried DE NIJS en Peter VAN ACKER, ambtenaren van de OVAM en tevens bestuurders van de c.v. VLABRAVER, niet aan de redactie ervan hebben deelgenomen,

terwijl ook hier geldt dat het advies van de OVAM in casu niet vereist was, gelet op het feit dat de vergunningsaanvraag uitgaat van een onderneming waarin de OVAM een participatie heeft (zie artikel 20, § 4 VLAREM I),

en terwijl het administratief onpartijdigheidsbeginsel niet enkel geldt voor de eigenlijke beslissingsorganen, maar ook voor adviserende colleges (cfr. bv. R.v.St., REYNIERS, nr. 39.156, 3 april 1992) en ook hier dient opgemerkt dat een schijn van partijdigheid de wettigheid van een administratieve rechtshandeling evenzeer aantast als de bewezen partijdigheid (zie supra)";

4.3.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

4.3.2.1. Het bestreden besluit lijkt in de plaats te zijn gekomen van het beroepen besluit van de bestendige deputatie. In dat besluit lijken de betrokken gedeputeerden niet tussengekomen te zijn. De wijze van beantwoording van de desbetreffende bezwaren lijkt derhalve niet relevant te zijn.

4.3.2.2. Ten aanzien van de tussenkomst van bepaalde ambtenaren van OVAM dient te worden opgemerkt dat artikel 43 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen OVAM uitdrukkelijk toelaat te participeren in inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 20, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) bepaalt dat, wanneer een vergunningsaanvraag uitgaat van een adviesverlenende instelling of van een onderneming waarin zij een participatie heeft, het advies van die instelling niet vereist is.

De toepasselijke regelgeving houdt dus uitdrukkelijk rekening met de mogelijkheid die zich in deze heeft voorgedaan, en laat toch nog toe dat de

desbetreffende instelling in die omstandigheden advies verleent. Het weglaten ervan is enkel facultatief.

De loutere bewering dat "het onpartijdigheidsbeginsel ... ook (geldt) voor adviserende colleges" weegt prima facie niet op tegen de hierboven geschetste toepasselijke positiefrechtelijke regeling;

4.4.1. Overwegende dat het vierde middel is :

"genomen uit de schending van artikel 52, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning juncto de schending van artikel 4, 1., c) en artikel 4, 4., a) en c) en artikel 4, 4., in fine van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, en uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit nalaat het bezwaar van de beroepsindieners te beantwoorden met betrekking tot het feit dat het milieueffectrapport noch de cumulatieve effecten, noch de effecten op middellange en lange termijn onderzoekt,

terwijl de uitspraak over een administratief beroep tegen een milieuvergunningsbesluit een gemotiveerde beslissing dient te omvatten over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld,

en terwijl het milieueffectrapport wel degelijk een prognose dient te verstrekken van de aard en hoeveelheid van de verwachte emissies ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project, alsook een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieueffecten ten gevolge van het bestaan van het project en ten gevolge van de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen - beschrijving die betrekking moet hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk positief en negatief van het project, en aan deze voorwaarde in casu niet is voldaan, nu

1° de CO₂ emissies van de verbrandingsoven - die op significante wijze bijdragen tot het broeikas-effect - niet worden vermeld, het effect van deze emissies op het klimaat en het milieu niet wordt onderzocht en niet wordt nagegaan of het project wel

past in het kader van de verplichting, die België als lid van internationale instanties heeft om de CO₂-emissies op nationale schaal te verminderen,
2° de impact van de emissie van de er onmiddellijk naast gelegen koeltoren van ELECTRABEL niet wordt onderzocht - emissie die in casu nochtans van belang is nu de koeltoren van ELECTRABEL constant waterdamp emitteert en de emissies van de verbrandingsoven, ingevolge de over de schouw van de verbrandingsoven waaiende waterdamp, bij de uitstoot zullen worden onderworpen aan een 'oneigenlijke rookgaswassing' met alle gevolgen vandie,
3° enkel rekening wordt gehouden met de huidige meetwaarden van de vervuiling in de impactzones van het project, en de toekomstige evolutie van deze vervuiling niet in beschouwing wordt genomen";

4.4.2. Overwegende dat het middel de verwerende en de tussenkomenende partijen tot een repliek van negen pagina's noopt; dat de in wezen inhoudelijke kritiek op het MER zich binnen het raam van het kort geding niet leent tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten; dat, globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomenende partijen, de uiteenzetting van de verzoekende partijen de Raad van State er prima facie niet van overtuigt dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend; dat het middel niet ernstig voorkomt;

4.5.1. Overwegende dat het vijfde middel is :

"genomen uit de schending van artikel 7, § 3, 3° van het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, uit de schending van artikel 4, 1. c) van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieueffectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen en uit de schending van artikel 5, § 2, 10° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning,

doordat de Vlaamse minister in het stadium van het administratief beroep een fundamentele wijziging toestaat van de in de vergunningsaanvraag vermelde cijfers met betrekking tot de maximum-emissies en daaropvolgend een milieuvergunning verleent voor een verbrandingsoven met een nominale capaciteit van meer dan 30 T/u, terwijl de vergunningsaanvraag een

verbrandingsoven met een nominale capaciteit van 28 T/u - met name met een nominale capaciteit van minder dan 30 T/u - betreft, wat op het vlak van de toepasselijke emissiegrenswaarden een wezenlijk verschil uitmaakt (voor het onderscheid tussen de twee, zie artikel 5.2.3.3.4. VLAREM II),

terwijl een wijziging van de in de vergunningsaanvraag vermelde emissie-gegevens de waarde van het milieueffectrapport, waar wordt uitgegaan van de gegevens opgenomen in de vergunningsaanvraag, tot nul herleidt, nu dit milieueffectrapport niet langer kan worden geacht de wettelijk bepaalde gegevens te bevatten nodig om de milieu-effecten van het project te bepalen en te beoordelen, en de Vlaamse minister, gelet op de afwezigheid van een op de gewijzigde milieuvergunningsaanvraag afgestemd milieueffectrapport, de milieuvergunning niet vermocht te verlenen,

en terwijl een wijziging van de milieuvergunningsaanvraag in het stadium van het administratief beroep, naast een aantasting van het instrument van de milieueffectrapportage, ook neerkomt op een uitholling van het bezwaarrecht van de omwonenden, en het perfect denkbaar is dat ook de overheid tot een andere beoordeling zou zijn gekomen indien de omwonenden op basis van de gewijzigde vergunningsaanvraag en op basis van een geactualiseerd milieueffectrapport hun bezwaren hadden kunnen doen gelden";

4.5.2. Overwegende dat het middel de verwerende en de tussenkomende partijen tot een repliek van respectievelijk acht en zeven pagina's verplicht; dat het zich, gelet op de techniciteit ervan, binnen het raam van het kort geding niet leent tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten; dat, globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomende partijen, de uiteenzetting van de verzoekende partijen de Raad van State er prima facie niet van overtuigt dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend; dat het onderdeel niet ernstig voorkomt;

4.6.1. Overwegende dat het zesde middel is :

"genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek uit de schending van de materiële motiveringsplicht, uit de schending van de algemene beginselen van milieube-

leid, meer specifiek uit de schending van het voorzorgsbeginsel opgenomen in artikel 130 R, lid 2 van het EG-Verdrag en in artikel 1.2.1, § 2 van het decreet van de Vlaamse Raad van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uit de schending van artikel 23, 3de lid, 4° van de Grondwet, uit de schending van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit houdende het verlenen van een milieuvergunning aan een verbrandingsoven, in antwoord op de talrijke bezwaren met betrekking tot de ernstige gezondheidsrisico's veroorzaakt door deze installatie, en zonder weerlegging van het omstandig ongunstig advies van 4 september 1997 van de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, zonder meer poneert :

'(...) zoals in het voormelde MER alsook in vorige overwegingen is toegelicht, zullen de risico's en de hinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau beperkt kunnen gehouden worden mits naleving van de opgelegde milieu- en vergunningsvoorwaarden; deze stellingname geldt voor de verschillende compartimenten zoals geluid, lucht, water, bodem, verkeer, enz., wat dioxineverontreiniging betreft legt titel II van het VLAREM voor bedoelde afvalverbrandingsinstallatie een emissienorm op van 0,1 nanogram TEQ/m³, zijnde de meest strenge norm van alle normen, die internationaal gehanteerd worden; in het MER is bovendien duidelijk gesteld dat er geen gezondheidsrisico's zijn; (...).'

terwijl uit het genoemde ongunstig advies van 4 september 1997 van de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur blijkt dat deze overwegingen/motieven niet draagkrachtig zijn, want feitelijk onaanvaardbaar, nu de verbrandingsoven wel degelijk tot onaanvaardbare gezondheidsrisico's aanleiding geeft :

(...)

en terwijl de Vlaamse minister, geconfronteerd met de talrijke bezwaren inzake de ernstige gezondheidsrisico's veroorzaakt door verbrandingsovens en de veelvuldige (verwijzingen naar) literatuur waarin deze risico's uitgebreid worden toegelicht (zie stukken 15), geconfronteerd met het omstandig ongunstig advies van de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezond-

heid en Cultuur, en geconfronteerd met het recht van de buurtbewoners op de bescherming van een gezond leefmilieu en een ongestoord genot van hun eigendom, zich bij zijn vergunningenbeleid diende te laten inspireren door het voorzorgsbeginsel, overeenkomstig hetwelk niet moet worden gewacht met acties ter bescherming van het milieu tot een absoluut duidelijk door wetenschappelijk bewijs geschraagd causaal verband kan worden aangetoond tussen bepaalde activiteiten - in casu de exploitatie van de verbrandingsoven - en bepaalde milieu-effecten - in casu de morbiditeit en mortaliteit bij de buurtbewoners -, vooral niet wanneer zich onder deze buurtbewoners een aanzienlijk aantal risicogroepen bevinden (zie o.m. de 7 peuterscholen, de 5 scholen en de kinder- en bejaardenrijke wijken)";

4.6.2. Overwegende dat het middel niet concreet lijkt aan te tonen dat de ingeroepen beginselen en bepalingen zijn geschonden door het bestreden besluit, dit nog daargelaten de vraag of ze alle rechtstreeks afdwingbare kracht hebben; dat het middel bijgevolg niet ernstig is;

4.7.1. Overwegende dat het zevende middel is :

"genomen uit de schending van de algemene beginselen van milieubeleid, meer specifiek uit de schending van het beginsel van de voorkeur voor brongerichte maatregelen opgenomen in artikel 130 R, lid 2 van het EG-Verdrag en in artikel 1.2.1, § 2 van het decreet van de Vlaamse Raad van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, en vervat in artikel 5,1° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij decreet van 20 april 1994,

doordat de Vlaamse minister via het bestreden besluit een zeer grote overbodige verbrandingscapaciteit schept voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant en van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest - indien men rekening houdt met de 36.000 ton huishoudelijk afval vanuit de provincie Vlaams-Brabant die nu reeds in Neder-Over-Heembeek wordt verbrand, bedraagt volgens het BIM de totale nog beschikbare capaciteit van deze inrichting 177.000 T/jaar - verbrandingscapaciteit die in het stadium van het administratief beroep dan nog eens wordt verruimd via de wijziging van de vergunningsaanvraag (zie vijfde middel),

terwijl het doen ontstaan van een overbodige verbrandingscapaciteit flagrant in strijd is met het

beginsel van de voorkeur voor brongerichte maatregelen, overeenkomstig hetwelk er in eerste instantie dient voor gezorgd te worden dat de omvang van het afval maximaal wordt verminderd";

4.7.2. Overwegende dat het middel opportunitetskritiek met wettigheidskritiek lijkt te verwarren; dat het de Raad van State overigens niet toekomt, noch is hij daartoe in de mogelijkheid, de nodige verbrandingscapaciteit voor de provincie Vlaams-Brabant te bepalen;

4.8.1. Overwegende dat het achtste middel is :

"genomen uit de schending van de algemene beginselen van milieubeleid, meer specifiek uit de schending van het standstill-beginsel opgenomen in artikel 1.2.1., § 2 en in artikel 2.2.5, § 1 van het decreet van de Vlaamse Raad van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en vervat in het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu opgenomen in artikel 23, 3de lid, 4° van de Grondwet,

doordat de Vlaamse minister, ondanks onder meer de overweging dat de huidige luchtkwaliteit in de omgeving van de vestigingsplaats van de verbrandingsoven - behalve voor wat betreft stof en Cadmium - voldoet aan de VLAREM II-milieukwaliteitsnormen voor lucht, niettemin de milieuvergunning verleent voor een installatie die een significante toename van de concentratie van alle aanwezige pollutanten zal tot gevolg hebben (onder meer een stijging van 16,11 % tot 24,17 % voor HCL, een stijging van 7,33 % tot 11 % voor HF, een stijging van 26,53 % tot 36,4 % voor SO₂ en een stijging van 26,7 % tot 37,6 % voor NO₂ - zie MER, p. 112, tabel Lu.25),

terwijl, wanneer in een bepaald gebied voor een onderdeel van een milieu de werkelijke kwaliteit van dat onderdeel beter is dan vereist door de geldende grens-of richtwaarde, de overheid het nodige dient te doen om deze kwaliteit minstens te behouden";

4.8.2. Overwegende dat het middel niet concreet lijkt aan te tonen dat de ingeroepen beginselen en bepaling zijn geschonden door het bestreden besluit, dit nog daargelaten de vraag of ze rechtstreeks afdwingbare kracht hebben; dat het middel bijgevolg niet ernstig is;

4.9.1. Overwegende dat het negende middel is :

"genomen uit de schending van artikel 5, lid 2 van het Samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 tussen Vlaanderen, Wallonië en Brussel inzake projecten met gewestgrensoverschrijdende effecten juncto artikel 17, § 1, 1°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning,

doordat het openbaar onderzoek over de milieuvergunningsaanvraag in de gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest klaarblijkelijk slechts twee weken heeft geduurd,

terwijl de belanghebbende inwoners van het Gewest waar zich effecten kunnen voordoen - in casu de inwoners van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest - op dezelfde wijze moeten kunnen deelnemen aan het openbaar onderzoek als de inwoners van het Gewest waar het project is gepland - in casu de inwoners van het Vlaamse Gewest -, wat betekent dat zij recht hadden op een dertig kalenderdagen durend openbaar onderzoek";

4.9.2. Overwegende dat bedoeld samenwerkingsakkoord nergens lijkt te bepalen of in te houden dat in de gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest een verplicht openbaar onderzoek van dertig dagen moest worden georganiseerd; dat het middel alleen daarom al niet ernstig is;

4.10.1. Overwegende dat het tiende middel wordt :

"genomen uit de schending van artikel 6, § 2 van het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning juncto artikel 17 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning,

doordat het openbaar onderzoek over de milieuvergunningsaanvraag enkel in de gemeente Drogenbos en

niet in de gemeente Sint-Pieters-Leeuw werd georganiseerd,

terwijl de inrichting zich niet alleen op het grondgebied van de gemeente Drogenbos, maar ook op het grondgebied van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw bevindt (zie de kadastrale percelen afdeling 1, sectie A, perceelnrs 138m, 138vdeel en 142e2deel) en deze laatste gemeente dus bevoegd is voor het gedeelte van de inrichting die op haar grondgebied is gelegen, wat impliceert dat in deze gemeente ook een openbaar onderzoek diende te worden georganiseerd";

4.10.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is, omdat het feitelijke grondslag mist, vermits het bedoelde openbaar onderzoek wel degelijk lijkt gehouden te zijn;

4.11.1. Overwegende dat het elfde middel is :

"genomen uit de schending van artikel 24 en 34, § 1, lid 3 van de Gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, doordat het bestreden besluit enkel in het Nederlands werd opgesteld,

terwijl in de gemeente Drogenbos, die een randgemeente is, zowel de plaatselijk als de gewestelijke diensten de berichten, mededelingen en formulieren die voor het publiek bestemd zijn dienen op te stellen in het Nederlands en het Frans";

4.11.2. Overwegende dat de verwerende partij er terecht lijkt op te wijzen dat de ingeroepen bepalingen alleen betrekking hebben op berichten, mededelingen en formulieren en niet op de taal waarin een besluit moet worden opgesteld; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat derhalve aan de desbetreffende voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de c.v. VLABRAVER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig januari 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.